

NA DEN SLAG.

't Is afgeloopen; woedend is er gevochten den langen, brandend heeten zomerdag, terwijl de zon haar onbarmhartige stralen neerzond op de strijdende legers.

Maar de strijd is beslist; de vrijheid zegevierde; de Engelschen zijn gevlucht, en George Washington begint te gelooven aan een onafhankelijke Amerikaansche Republiek.

De oorlog is verschrikkelijk. Niet uit te spreken en met geen kleuren te malen is de ellende van een oorlog.

Die verwoeste dorpen, wier brandende puinhoopen den horizon verlichten; die beken, rood gekleurd door menschenbloed; die platgetrapte graanvelden; die door duizenden paardehoeven stuk gestampte weilanden; die gebroken wapens, die dooden en stervenden; die gewonden, wier smartelijk gekerm opklimt naar de hooge, blauwe luchten — ach, dat alles vormt een tafereel van eindeloos wee!

Is het niet waar, gij zoon der Duitsche bergen?

Ach, hoe komt hij hier, de zoon van een Hessischen korenmolenaar? Wat dreef hem over den wijden, diepen oceaan?

En niet aan de zijde der vrijheid, maar aan de zijde der onderdrukking, der tyrannie, der dwingelandij waagde hij op dezen dag zijn jonge leven.

Hoe kwam hij hier toch?

't Is verschrikkelijk om het te zeggen.

Een zoon van brave ouders; gebeden zijn voor hem opgezonden tot den troon aller genade; en hij beloofde de steun te worden van zijn ouders, als de dagen hunner grijshheid zouden zijn aangebroken.

Het ongeluk kwam plotseling — als de bliksemstraal uit het snel opzettend onweer.

Op een Zondag zat hij in de dorpskerk.

Zijn ouders hadden hem voor die beruchte herberg gewaarschuwd — reeds stond hij op het hellend vlak.

Wat deed hij daar op den Zondag, die aan den dienst van onzen God is gewijd?

Hij vond er kameraden; er werd veel gedronken; een vechtpartij ontstond — Heinrich kwam dien avond niet thuis, dien nacht ook niet, en den volgenden morgen werd den ouders verteld, dat hun zoon den jongen boer uit het naburige dorp had overhoop gestoken.

Heinrich bleef weg, maar eindelijk — eindelijk kwam er een brief.

Hij was uit Rotterdam gedateerd. Het zeilschip lag gereed, hem naar de Nieuwe Wereld te brengen, en de brief bracht den laatsten groet over van een waarlijk verloren zoon.

Heinrich had dienst genomen; hij had zich verkocht aan een van die Hessische zielverkoopers, die voor den keurvorst de soldaten leverden, waarmede Engeland zijn somberen strijd tegen zijn opgestane onderdanen aan de Hudson-baai en den Mississippi-stroom uitvocht.

Die zielverkoopers, die ronselaars, verdienden er een flink stuk geld mee, en de keurvorst zag er geen been in, om zijn onderdanen te verkoopen, en met het geld goede sier te maken.

Zoo was het in die dagen; de boom was krank tot den wortel toe; en een angstig voorgevoel zeide die volken, dat er geweldige en vreeselijke dingen te gebeuren stonden.

* * *

Gewond bleef Heinrich achter op het slagveld; eenzaam lag hij daar, als van God en menschen verlaten.

Toen hoorde hij het getrappel van hoeven; het gehinnik van paarden klonk in zijn ooren.

Hem was bij het wachvuur gisteravond nog verteld, dat Washington geen pardon aan de gewonde vijanden gaf, en tevens van zijn onderbevelhebbers eischte, dit voorbeeld te volgen.

Met moeite rees hij op den arm overeind; staan kon hij niet vanwege het gekwetste been, maar zijn wapens had hij gelukkig ter hand.

Langzaam haalde hij den haan van den revolver over; in de andere hand klemde hij den vlijmscherpen dolk.

Nu zag hij den vijandelijken generaal: een eerwaardige gestalte, met grijzend haar langs den reeds kalen schedel, en een trek van treffende menschenliefde op het gelaat.

De revolver, reeds opgeheven, daalt weer; op dien grijsaard waren star zijn oogen gericht; en nu biggelden twee groote tranen over zijn wangen.

Waarom weende Heinrich? Welke betoovering ging er van dien edelen grijsaard uit? Welke gedachten ontroerden eensklaps het hart van dezen armen gekwetste?

Dat gelaat herinnerde hem sprekend aan het gelaat van zijn eigen vader; die herinnering ontroerde de diepste vezelen van zijn bewustzijn, en hij dacht terug aan dien gelukkigen tijd, toen hij als een kind aan vaders knie en moeders schoot had gespeeld.

De adjudant van den generaal was uit het zadel gestapt. Hij hield een kruik water in de hand en zeide: „Drink, kameraad!”

Toen dronk Heinrich — o, zijn gehemelte was verschoerd van dorst, en dat water verkwikte hem.

De grijze aanvoerder had nog geen woord gesproken, maar nu zeide hij met een ernstig gebaar: „Leg die wapens weg — ge hebt van ons niets te vreezen!”

„Jim,” zeide hij daarop tot den adjudant, „we kunnen den gekwetste hier niet achterlaten; de Indianen zouden komen en hem vermoorden.”

En hij gaf de noodige bevelen, opdat de gekwetste goed verzorgd zou worden.

Toen stamelde Heinrich met bevende stem: „Ik ben zeer getroffen, generaal, door uwe edelmoedigheid — ik had het anders verwacht.”

„Wij zijn broeders!” antwoordde de grijsaard; „de overwinning, die God in Zijn genade heden aan de onzen schonk, is een zegepraal, die de geheele menschheid ten goede zal komen. En zouden wij den glans der zegepraal thans verduisteren, door onzen weerloozen vijand te vernietigen? Christus heeft ons iets anders geleerd!”

Dat laatste woord bleef Heinrich bij, toen hij naar het hospitaal werd vervoerd; in de lange dagen en de langere nachten, die zijn genezing voorafgingen; op die stormachtige reis, toen hij naar zijn vaderland terugkeerde.

Zijn ouders leefden nog — o, er was een groote vreugde in het dorp, in het molenhuis, toen Heinrich terugkeerde. Hij hinkte — die herinnering had hij medegebracht uit den oorlog in het verre Westen, maar was hij er minder dierbaar om voor het moederhart?

De jonge boer was gelukkig genezen; hij dacht aan geen aanklacht, en na de sombere jaren vol wolken en stormen kwamen thans de blijde, de zonnige dagen.

L. P.

